

raadet og, som Rosinen i Pølseenden havde jeg nær sagt, Overskyldraadet, som jo er den højeste Sagkundskab, har henvendt sig til Ministeren og sagt, at det er aldeles nødvendigt at faa en Ændring i den bestaaende Lov. I Virkeligheden saa det endogsaa ud til, at Overskyldraadet var kommet i nogen Vanskelighed, idet der i det Bilag, som ledsager Lovforslaget, i Punkt 5 siges: „For Overskyldraadets Vedkommende vil en saadan Forandring bringe Raadet ud over visse Vanskeligheder med Hensyn til Forholdet til ældre Vurderinger“. Det ser altsaa ud, som om Overskyldraadet har været yderst vanskeligt stillet, og at man derfor har rettet den ærbødige Henstilling til den højtærede Minister, om det ikke lod sig gøre at fremsætte Forslag til Ændring i Ejendomsskyldloven. Jeg gad set visse dertil indrettede Blade, jeg havde nær sagt med tilhørende Rigsdagsmænd, falde over den højtærede Minister, hvis han efter den Henstilling, som var rettet til ham fra de nævnte Institutioner og Foreninger, havde undladt at fremsætte dette Forslag; jeg gad set dem i saa Fald udtale deres dybe Indignation over den Hensynsløshed og den fornemme Tilbageholdenhed, som karakteriserede den højtærede Minister. Det faldt mig derfor ikke saa lidt for Brystet at se, at man i det andet Ting har ræsonneret ikke saa lidt over, at et saadant Forslag er fremsat, og har kaldt det et Skattelovforslag, hvilken Paastand Udtalelserne fra dette høje Ting dog i nogen Grad afkræfter.

Dette er, om jeg saa maa sige, den rent saglige Side af Sagen, men Lovforslaget har en dobbelt Bund, og her stiller jeg mig noget anderledes end de ærede Medlemmer, som hidtil har haft Ordet. Lovforslagets Titel lyder ganske vist paa, at det er en almindelig Vurdering til Ejendomsskyld, men ved Siden deraf kunde man gerne sige, at det er en ualmindelig Vurdering, idet den almindelige Vurdering altid har taget Ejendommene med paa-staaende Bygninger til Vurdering, medens det her kræves, at man skal have en særskilt Vurdering for Jorden og en særskilt Vurdering for Bygningerne. En Del af de Medlemmer, der har haft Ordet, siger, at det i Virkeligheden er en Nebensag, men mig

forekommer denne Anvisning paa, at man skal have en særskilt Vurdering for Jorden og en særskilt Vurdering for Bygningerne, at være det centrale i dette Forslag; thi gennem dette, at man her søger at udfinde Jordens og Bygningernes Værdi hver for sig, er der lagt an paa en Fremtidspolitik, og det tillægger jeg en ganske overordentlig stor Betydning, fordi jeg derigennem skimter et Maal. Jeg ved nok, at det ærede 3die Medlem for 8de Kræds (Dalsgaard) udtalte, at han ikke havde stor Tiltro til, at der skulde komme meget ud af den Vurdering, som kommer til at foreligge, eller i det hele taget til det, man kalder Jordværdibeskatningen, jeg hører imidlertid til de Mennesker, som er letsindige nok til at tro, at en saadan Skattepolitik vil have overordentlig gavnlige Følger. Naar jeg siger dette, tænker jeg ikke saa meget paa den fiskale Side af Sagen, ikke saa meget paa, at Samfundet Dag ud og Dag ind skaber Værdier, og at ved en saadan Ordning vil en Del af dem atter tilflyde det Samfund, som har skabt dem, men først og fremmest tænker jeg paa de sociale Virkninger, som jeg tror, at en saadan Reform vil have, og Forholdet er da ogsaa det, at man fra Lovgivningsmagten paa et tidligere Tidspunkt har erkendt, at der var en vis Berettigelse i at tage tilbage en Del af den Værdi, som paa Grund af statslige Foranstaltninger er tilflydt den enkelte. Jeg tænker saaledes paa, at man i sin Tid gennemførte en Jernbaneskyldlov, men der indtræffer ogsaa det Tilfælde, at man fra Overskyldraadets Side har erkendt, at ogsaa dette Lovforslag er i nogen Grad irrationelt, idet Overskyldraadet i 3die Stykke af sin Henvendelse siger: „Hvad Jernbaneskyldansættelserne angaar, synes der at være en, ogsaa ved Stigning af Ejendomspriserne fremkaldt, Tendens til at begrænse Antallet af Ejendommene, der inddrages under Ansættelserne“. Det vil sige, at man fra Overskyldraadets Side paa-staar, at en Del af den Ejendomsskyld, der efter dets Mening skulde ind under Jernbaneskylden, i Virkeligheden unddrager sig den. Jeg forstaaer dette saaledes, at Overskyldraadet kunde ønske et lidt mere rationelt Grundlag at beskattede paa, end der i Øjeblikket er Tale om. Men